

Bilder strømmet gjennom mitt sinn og utløste en dyp følelse av anger. Den voksende samlingen av minner fra min problematiske interaksjon med omgivelsene var i ferd med å bli en byrde for min sjel. Nå begynte jeg for alvor å lete etter fred. Da jeg reflekterte over noen av utbruddene mine den siste tiden, kjente jeg på en følelse av selvforakt og et ønske om å være en annen person enn det jeg innså at jeg var i det øyeblikket. Ordet som utkrystalliserte seg i tankene mine i det øyeblikket, var *tilgivelse* og mitt behov for den.

Har du noen gang kommet til det punktet i ditt liv, der du innser at du ikke liker den personen du er, og at selv etter mange forsøk på å forandre deg selv, kommer du tilbake til det samme stedet med den samme tyngende følelsen? Hvordan flykter fra det urovekkende bildet du ser av deg selv?

Denne erfaringen bekrefter Bibelens ord:

...Ingen er rettferdig – nei, ikke én. (11) Ingen er virkelig vis; ingen søker Gud. (12) Alle har vendt seg bort, alle er blitt unyttige. Ingen gjør det gode, ikke en eneste en. Romerbrevet 3:10-12 (NLT)

Det er mange som forsøker å unnsnippe denne tilstanden ved å gjøre seg blind for sine egne karaktermessige feil og fokusere på andres feil. Ettersom vi alle har karaktermessige feil, er det lett å finne noe hos en annen person som vi kan peke på når vi befinner oss i en vanskelig situasjon. Hvis vi forsøker å finne fred i sjelen på denne måten, vil det uunngåelig skade våre relasjoner til andre og til slutt føre til enda større sorg og ensomhet.

Den eneste veien til fred og frihet er å ta ansvar for våre egne problemer og søke tilgivelse hos vår Skaper.

Så åpnet Han sin munn og underviste dem og sa: (3) "Velsignet er de fattige i ånden, for himmelens kongedømme er deres. (4) Velsignet er de som sørger, for de skal bli trøstet. Matteus 5:2-4

Det var i akkurat denne tilstanden jeg befant meg. Jeg sørget over min egoisme og den smerten jeg påførte andre gjennom mitt behov for oppmerksomhet.

Jeg vokste opp i et kristent hjem og hadde lært om Guds kjærlighet, slik den kom til uttrykk gjennom Jesus Kristus. Som barn hadde jeg hørt disse ordene flere ganger:

Kom til Meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og Jeg vil gi dere hvile. Matteus 11:28

Jeg ble oppmuntret av tanken på at jeg kunne komme til Jesus for å finne hvile og lindring fra min byrde. Jeg begynte å reflektere over Jesu liv, og spesielt de siste scenene i forbindelse med Hans død. Fortellingen om korset har en enorm kraft for en knust sjel som ikke lenger er i stand til å redde seg selv. Korset har forvandlet livet til millioner av mennesker, og gitt dem fred og håp. Likevel inneholder den en gåte. Hvordan kan en historie om svik, tortur og drap av en uskyldig Mann for 2000 år siden gi fred til min sjel? Hvordan er dette relevant for meg i dag?

Til å begynne med virker denne historien kontrainuitiv. Hadde det ikke vært mer logisk å gå inn i et stille rom, fylt av duftende røkelse og fredfull musikk og omgitt av naturskjønnhet for å oppnå en slik fred? Når historien om korset vekkes til live i sjelen, hører vi lyden av soldater som roper, det høye smellet av en pisk over ryggen på Kristus, det kvalmende dunket fra et stort trekors som faller til bakken mens Frelseren besvimer under vekten. Vi hører folkemengdens hånletter og ser forvridd ansikter som fryder seg over de brutale scenene.

Hva er hemmeligheten bak denne gåten? Hvordan kan denne historien gi meg fred? Hvordan kan slaktning skape ro?

Man får et sterkt ønske om å vende blikket bort fra scenen, og likevel er det en tiltrekningskraft som gjør at man vil se dette dramaet utspille seg. På en eller annen måte er brutaliteten merkelig velkjent og samtidig skremmende. Vi ankommer det stedet som heter hodeskallen – Golgata. Kristus legger seg ydmykt ned på dette torturinstrumentet; blodet har strømmet fra Hans ansikt på grunn av tornekransen som pøbelen har banket inn i Hans hode. Mennene som lider denne skjebnen sammen med Ham, gjør desperat motstand og forsøker å utsette det uunngåelige. Frelserens rygg er ikke til å kjenne igjen etter piskeslagene Han fikk litt tidligere. Men hva har denne Mannen gjort for å fortjene denne behandlingen?

En kort lesning av evangeliet avslører et liv fylt av medfølelse, godhet og de vakreste bilder av Hans himmelske Far, som er full av kjærlighet og godhet. Hvordan er det mulig at denne Mannen skal utsettes for en så barbarisk behandling?

Det høye klirret av metall mot metall fanger vår oppmerksomhet, idet naglene drives gjennom de ømme hendene som hadde velsignet så mange. De dyrebare føttene

som hadde gått på Israels støvete veier, blir nå gjennomboret og festet til trekorset. Deretter løftes korset opp og skyves med en voldsom kraft på plass, så hele verden kan se det; for denne hendelsen, som er nedtegnet i Skriften, vil bli fortalt og lest av millioner av mennesker fra da av.

Mens jeg grublet over denne korshendelsen i min søken etter lindring for min skyldfølelse, følte jeg medfølelse med denne uskyldige Mannen som også er Guds Sønn. Tankene mine fulgte Hans vei fra Getsemane til Golgata. Jeg tenkte på ordene til den romerske stattholderen Pilatus:

Se Mannen. Johannes 19:5

Jeg så Ham vakle og falle i hagen, mens Han i intens smerte svettet bloddråper. Jeg så Hans disipler flykte og overlate Ham til pøbels nåde. Jeg undret meg over hvordan folkemengden kunne velge Barabbas og ønske å korsfeste Guds Sønn. Hvorfor gjør de dette? Hva ondt har Han gjort for å fortjene dette? Jeg så på, mens Han ble hånet, slått og mishandlet:

Og de kledde av Ham og tok på Ham en skarlagensfarget kappe. (29) Da de hadde flettet en krone av torner, satte de den på Hans hode og ga Ham et rør i Hans høyre hånd. Og de bøyde kne for Ham og spottet Ham og sa: "Vær hilset, jødernes konge!" (30) Så spyttet de på Ham, og tok røret og slo Ham i hodet. (31) Og da de hadde hånet Ham, tok de kappen av Ham, kledde Ham i Hans egne klær, og førte Ham bort for å korsfeste Ham. Matteus 27:28-31

Fristelsen til å klandre de hjerteløse skuespillerne i dette dramaet var stor, men så tenkte jeg på min egen hjerteløse behandling av andre og innså at jeg var skyldig akkurat som dem. Jeg kom til å tenke på Kristi ord:

...Sannelig, Jeg sier dere: Alt det som dere har gjort mot én av disse Mine minste brødre, det har dere gjort mot Meg. Matteus 25:40

Hadde jeg ikke ledd og gjort narr av andre? Hadde jeg ikke sett filmer som skildret brutalitet og jublet når de jeg oppfattet som skurker, møtte døden? Hadde ikke banneord falt fra mine lepper mot dem jeg mente hadde gjort meg urett? Min følelse av fordømmelse økte etter hvert som jeg leste. Da jeg tenkte på de to mennene som døde sammen med Jesus, kjente jeg meg igjen i ordene til mannen som sa:

Og vi er her med rette, for vi får den lønn vi fortjener for våre gjerninger; men denne Mannen har ikke gjort noe galt." Lukas 23:41

Den fordømmelsen jeg tidligere hadde kastet over andre som hadde hindret og plaget meg, kom nå tilbake til meg selv med full tyngde mens jeg så på Kristus på korset. Jeg følte virkningen av ordene:

For med den dommen dere dømmer, skal dere selv bli dømt; og med det mål dere bruker, skal det bli målt opp tilbake til dere. Matteus 7:2

I et evig øyeblikk, ble jeg som forstenet gjennom mitt blikk på korset. Selv om det bokstavelig talt var 2000 år siden denne hendelsen fant sted, følte jeg at jeg var der som vitne til dramaet. Alt gikk i sakte film, og støyen og oppstyret rundt korset stilnet mens jeg så på Guds Sønn og studerte det vakre ansiktet; og så kom ordene fra Hans lepper:

"Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør." Lukas 23:34

Da betydningen av ordene trengte inn i min sjel, tentes en gnist av håp i meg. Tilgivelsen som jeg så lenge hadde ønsket meg og håpet på, åpenbarte seg for meg. Mens jeg knelte foran min Skaper, med tårene rennende nedover kinnene, så jeg inn i kjærlighetens ansikt, og mitt hjerte smeltet. I det ansiktet var det ikke et eneste spor av fordømmelse. Jeg hadde en sterk følelse av at mitt syndige liv var en del av grunnen til at Han led på korset, men likevel var det ingen fordømmelse fra Ham – bare kjærlighet og tilgivelse.

Han klandret meg ikke for lidelsene jeg påførte Ham. Han tilga meg fritt. Spørsmålet var og er: Vil jeg ta imot tilgivelsen? Vil jeg tro på at jeg er tilgitt? I mitt tilfelle tok jeg imot den med begge hender og gjorde krav på arven om evig liv. Jeg sa til Jesus at jeg var lei meg for det jeg hadde gjort, og jeg ba Ham om å være Herre i mitt liv. Med ett, kom det en fred over meg, som var så helbredende, beroligende og befriende. Skyldbyrden, som knuste meg, forsvant, og jeg kjente en glede i sjelen som ikke kan beskrives, men som bare kan oppleves av dem som omfavner den.

Som en kilde med levende vann, strømmet tårene mine i takknemlighet. Endelig hadde jeg fått den hvilen jeg søkte. Takknemligheten jeg følte var enorm, og jeg overga meg med glede til min Frelsers herredømme.

Slik var og er mitt velsignede og vakre møte med korset. Det reiser mange spørsmål. Hvordan kan noe så vakkert oppstå fra noe så forferdelig? Hvorfor føles denne hendelsen, som utspilte seg for 2000 år siden, som om den skjedde i dag? Hva er de viktigste elementene som førte til det, og hvorfor bør du bry deg om dette spørsmålet om korset og ditt personlige møte med det?

Hvorfor var korset påkrevd, og hvem krevde det? Hvorfor var korset nødvendig for vår frelse? Ble Guds vrede tilfredsstilt ved Hans Søns død? Hva er Guds rettferdighet, og er den forskjellig fra vår rettferdighet? Hvorfor sammenlignet Jesus seg selv med en bronseslange på en påle? Hva forteller den israelittiske helligdommen oss om korset?

Du har lest et utdrag fra boken:

Møtet Med Korset
Virkningen og Betydningen av Kristi Kors

Last ned hele boken GRATIS fra:

(klikk på det norske flagget ved siden av boken). Du kan også laste den ned fra: fatheroflove-norway.com

